

La toamnă

Balan Tiberiu

Eu n-am să fiu mai vinovat de-atât.
Cred că speranța mea nici nu există.
Și vin la tine, cerule, plângând,
Ridică-mă de-aici, de la pământ,
Căci mintea printre oameni nu-mi rezistă.

Am fost făcut să mor de mii de ori,
Să tragă-n mine ca în ținte moarte.
Și-apoi să sângerez în cinci culori,
Și-n loc de sânge, să îmi curgă flori,
Și pe Pământ această rană-l arde.

Și nu-i destul, eu simt că nu-i destul.
Sub mine, mii de flori mor fără vină.
Și mă lovesc în suflet și mă-njur
Nici eu nu știu cât pot să mai îndur,
Și dintr-odată mor sub frageda lumină.

Și uite câte flori din nou răsar,
Din palma mea, din pieptul meu, din tâmplă.
Când le privesc, văd viața în zadar,
Căci uite câte flori din piept apar
Din piept, și nu din iarba prea adâncă.

Acesta mi-e destinul, să rămân
Înfipt în rădăcini, ce mă condamnă,
Să tac, să plâng cu flori și să îngân,
Când mă vor lua în brațele cu fân,
La toamnă.